

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **nezl. H. D. P.**, zast. Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. MV-132978-7/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4. 2020, č. j. 57 A 36/2019 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 10. 2019, č. j. MV-132978-7/SO-2019, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 8. 2019, č. j. OAM-1749-30/ZR-2018, kterým byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování v délce 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí. Původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 12. 2018, č. j. OAM-1749-17/ZR-2018, bylo totiž zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 25. 2. 2019, č. j. MV-21288-4/SO-2019, a to z důvodu chybějících listin týkajících se návratu žalobce do ČR.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 20. 4. 2020 zamítl.

[3] Předně upozornil na to, že ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu došlo z důvodu žalobcovy více než šestileté nepřítomnosti na území ČR mezi lety 2011 a 2017. Žalobce, jakožto nezletilé dítě, odcestoval s otcem do své země původu, jak vyplývá z fotokopie cestovního pasu, ale rovněž z prohlášení otce či z potvrzení základní školy ve Vietnamu, kterou žalobce navštěvoval v letech 2015 – 2016 a 2016 – 2017. Z písemnosti o důvodech opuštění ČR na delší dobu, kterou sepsal otec, rovněž vyplývá, že došlo k opuštění území, a to z důvodu nepříznivého zdravotního stavu žalobcovy matky.

[4] Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná, dostatečně odůvodněná a správná. Správní orgány se řádně vypořádaly rovněž se všemi žalobcovými námitkami a jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

[5] K otázce neprovedení výslechu otce krajský soud uvedl, že by byl nadbytečný. Nemohly by z něj být zjištěny žádné nové skutečnosti týkající se nepřetržité nepřítomnosti žalobce v ČR, neboť ta byla zcela jednoznačně prokázána a opírá se o jednoznačné důkazy. Správní orgány se podrobně vypořádaly také s přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života. Žalobce pobýval nepřetržitě po dobu delší než šest let mimo území ČR, což vzhledem k jeho věku a také ke skutečnosti, že ve Vietnamu po dva roky navštěvoval i základní školu, vypovídá o tom, že měl již v zemi původu vytvořené sociální vazby, na rozdíl od ČR. Po návratu na území ČR sice nastoupil na základní školu, nicméně z toho nelze vyvodit, že by zde okamžitě vytvořil silné sociální vazby. Ačkoliv žije společně s otcem a bratrem, nemá v ČR kompletní rodinné zázemí, neboť matka žije stále v zemi původu. Ze žalobcových tvrzení sice plyne, že se jeho matka hodlá také přestěhovat na území ČR, nyní tomu tak ale není, proto soud ani správní orgány nemohou při posuzování věci tomuto plánu přikládat jakýkoliv význam. Nadto žalobce přicestoval do ČR v roce 2017, nicméně doposud nepředložil žádný důkaz, že by jeho matka skutečně podala žádost o sloučení rodiny.

[6] S ohledem na dobu pobytu ve své domovině v porovnání s dobou pobytu na území ČR a věkem, v němž žalobce na území pobýval, krajský soud ve shodě se správními orgány shledal, že jeho integrace do vietnamské společnosti bude jistě silnější než jeho integrace do české společnosti, kterou mohl začít rozvíjet teprve od roku 2017, kdy se do ČR vrátil. Krajský soud proto neshledal porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (publ. pod č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“). Nepopírá, že napadené rozhodnutí způsobí značné změny v životě žalobce a jeho rodiny, nicméně tyto následky lze označit za adekvátní tomu, z jakého důvodu byla platnost povolení k trvalému pobytu zrušena.

[7] Pro zjištění skutkového stavu, o němž nevyvstávají žádné pochybnosti, není zapotřebí ani podle krajského soudu zpracovávat posudek v oboru dětské psychologie, jak žalobce požadoval. Takový nestandardní přístup shledal soud nadbytečným.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založil na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[9] Podle jeho názoru měly správní orgány provést výslech otce, aby mohly správně zjistit skutkový stav a posoudit, zda nedošlo k nepřiměřenému dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Písemné vyjádření jeho otce z roku 2017 je nedostačující, neboť je již staršího data a již není aktuální. Neprovedení výslechu je rovněž v rozporu s aplikační praxí správních orgánů, a to i s ohledem na to, že bylo původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno žalovanou, a řízení se tak protáhlo. Byla tak porušena zásada legitimního očekávání.

[10] Rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle něž nebylo nutné vypracovat znalecký posudek z oboru dětské psychologie. Pouze na jeho základě mohly totiž správní orgány posoudit, zda je rozhodnutí v souladu s nejvlastnějším zájmem dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatel je naopak toho názoru, že rozhodnutí je s ním v rozporu a představuje zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť přijde o možnost pobývat na území ČR s otcem a bratrem, navíc se jeho matka chystá požádat o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Tuto okolnost nelze bagatelizovat tvrzením, že k podání žádosti ještě nedošlo. Relevantní není ani úvaha soudu, zda byl v jeho nejlepší zájmu přesun z Vietnamu do ČR, pro tyto závěry chybí ve správním spise jakékoliv podklady, stejně jako pro tvrzení o jeho integraci ve Vietnamu. Stěžovatel má v ČR stabilní zázemí, žije zde s otcem a bratrem a plní zde povinnou školní docházku. Nedopustil se žádného protiprávního jednání. Situace na Zastupitelském úřadě v Hanoji je navíc tak obtížná, že výrazně ztěžuje možnost požádat o vydání povolení k pobytu ať už jemu nebo jeho matce, tudíž by se k němu mělo přistupovat shovívavěji.

[11] Správní orgán I. stupně se rovněž nevypořádal s vyjádřením k podkladům a žalovaná tento postup nezákonně potvrdila. Ve správním spise chybí dokumenty o tom, kdo a kdy pořídil kopii cestovního dokladu, a chybí souhlas stěžovatele, resp. jeho zákonného zástupce. Nelze ji tedy využít jako důkaz. Na základě písemnosti o důvodech opuštění ČR podepsané jeho otcem nelze určit dobu, po kterou byl stěžovatel mimo území ČR.

[12] Stěžovatel požádal rovněž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť je nezletilý bez doprovodu, protože jeho otec musí zůstat na území ČR. Tím se dostane do situace, v níž nebude moci navštěvovat základní školu a nebude si moci ani sjednat zdravotní pojištění.

[13] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s právním hodnocením krajského soudu a uvedla, že kasační stížnost nepřináší žádné nové argumenty. Zároveň navrhla, aby soud žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry. Z formulace kasačních námitek je ostatně zřejmé, že skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem vypořádání žalobních námitek. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, však nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[16] Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

[17] NSS se v první řadě neztotožňuje s názorem, že pro konstatování šestileté nepřítomnosti na území ČR chyběly podklady ve správním spise. Právě z tohoto důvodu žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. MV-21288-4/SO-2019, původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a ten následně potřebné listiny doplnil. Správní orgány, jak správně uvedl i krajský soud, vycházely z kopie stěžovatelova cestovního dokladu, z jeho žádostí o udělení dlouhodobého víza ze dne 7. 3. 2016 a ze dne 28. 8. 2017, jejichž součástí je rovněž potvrzení o tom, že stěžovatel navštěvoval ve Vietnamu základní školu, z vyjádření matky ze dne 17. 8. 2017, z prohlášení otce pojmenovaného „Důvod vypustili České republiky delší doby“, dále z potvrzení Základní školy a mateřské školy Strážný, podle kterého stěžovatel plní povinnou školní docházku v této škole od 23. 10. 2017, a ze souhlasu stěžovatelovy matky, sepsaného dne 10. 11. 2017 a vyslovujícího souhlas se studiem a pobytem stěžovatele v České republice. Z kopie jeho cestovního dokladu vyplývá, že opustil ČR dne 11. 1. 2011, přičemž z dalších listin je zřejmé, že k návratu došlo až v průběhu září 2017. Z listiny o důvodech opuštění ČR po delší dobu jednoznačně vyplývá, že otec se stěžovatelem opustili ČR z důvodu špatného zdravotního stavu stěžovatelovy matky. V závěru otec konstatuje „teď matka už zdravá my se vracíme zase do Česka a chodí do školy“, z čehož lze dovodit, že k příjezdu do ČR došlo před nedávnou dobou, což ostatně dosvědčuje i potvrzení ze Základní a mateřské školy Strážný a vyjádření stěžovatelovy matky, ve kterém uvádí, že sice již v roce 2016 podala žádost o udělení dlouhodobého víza, ale z důvodu nemoci svého manžela k návratu do ČR nedošlo, a proto prosí o opětovné vydání víza.

[18] Není tedy pravdou, že by ve spise chyběly podklady pro učiněný závěr, že stěžovatel pobýval mimo území ČR po dobu delší než šest let. Důkazy shromážděné správními orgány jsou dostatečné, přičemž stěžovatel ani ve správním řízení, ani před krajským soudem nepředložil žádný důkaz, že by se na území ČR v mezidobí vyskytoval. Jeho námitky tak zůstaly v rovině pouhé tvrzené nedostatečnosti shromážděných důkazů.

[19] Z tohoto důvodu je také nutné zamítnout námitky týkající se cestovního dokladu. NSS se otázkou záznamů v cestovním dokladu zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51, v němž konstatoval: „Schengenský hraniční kodex zavádí v čl. 11 domněnku správnosti záznamů v cestovním dokladu, kterou je možné dle odst. 2 téhož článku vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti.“ Stěžovatel však žádné věrohodné důkazy na podporu svých tvrzení nepředložil.

pokračování

[20] K otázce oprávněnosti použití kopie cestovního dokladu se již NSS v minulosti vyjádřil, jak ostatně uvedl i krajský soud, a to např. v rozsudcích ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 139/2017 - 30, ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 Azs 205/2016 - 47, či ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 Azs 261/2016 - 51. Obecně se k této otázce vyjádřil NSS již v rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 - 56, č. 2811/2013 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že při výkonu veřejné moci, v jehož rámci dochází ze zákona ke zpracování osobních údajů, není třeba poskytnutí souhlasu dotyčné osoby. Kopie stěžovatelova cestovního pasu byla pořízena pro zjištění skutkového stavu ve správním řízení. Zároveň nebylo nutné, aby byl na kopii údaj týkající se dne jejího pořízení či osoby, která ji pořídila. Stěžovatel navíc ani v kasační stížnosti svou argumentaci týkající se nezákonnosti pořízení kopie nijak nerozšířil a nekonkretizoval, v čem spočívá údajná nezákonnost a do jakých jeho práv bylo pořízením kopie zasaženo. Jeho argumentům proto nelze přisvědčit.

[21] Většina kasačních námitek se týká přiměřenosti správního rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života. Podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, ani k porušení článku 8 Evropské úmluvy. Takovou situaci nicméně nelze *a priori* vyloučit. Článek 8 Evropské úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. též nedávný rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3, podle něž [p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, č. 3852/2019 Sb. NSS, bod 13 a násl.).

[22] V projednávané věci však k posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve správních rozhodnutích došlo, a to dostatečným způsobem. Správní orgány se vypořádaly rovněž s vyjádřením k podkladům rozhodnutí (správní orgán I. stupně na s. 7 rozhodnutí a žalovaná na s. 7 - 8 svého rozhodnutí) a jeho dalšími argumenty, které směřovaly zejména do nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí.

[23] „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince zákonodárce provedl již přímo v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy lze v běžných případech obecně předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než šest let trvající pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá vazby k ČR (viz rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 - 39, bod 16). Ke zpřetrhání, resp. nevytvoření vazeb k ČR došlo i v případě stěžovatele, který ji opustil ve svých dvou letech a vrátil se o šest let později. NSS nepopírá, že za dobu školní docházky v ČR od roku 2017 si mohl ve škole vytvořit četné sociální vazby, nicméně s ohledem na výše uvedené nelze shledat, že by zrušení povolení k trvalému pobytu bylo výrazně nepřiměřené.

[24] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že správní orgány nezohlednily nejlepší zájem dítěte ve smyslu článku 3 Úmluvy o právech dítěte. NSS podotýká, že tuto zásadu převzal do judikatury k článku 8 Úmluvy též Evropský soud pro lidská práva (např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135). Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije

jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznamená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi dle vlastního výběru, v tomto případě v ČR. Rozpor s článkem 8 Evropské úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména body 46 - 47 a judikaturu tam citovanou). Těmto požadavkům správní rozhodnutí i rozsudek krajského soudu dostojí. Správní orgány zohlednily, že zde stěžovatel žije s otcem a bratrem, zároveň však poukázaly na to, že ve Vietnamu žije jeho matka, se kterou strávil šest let života. Tvrzení o jejích úmyslech a úsilí o sloučení rodiny v České republice nejsou ničím podložena, proto z nich správní orgány nemohly vycházet.

[25] NSS se ztotožnil s krajským soudem, že by byl výslech otce nadbytečný, neboť by nemohl do skutkového stavu vnést žádné nové skutečnosti, a to ani do posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. K nepřiměřenosti rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dochází pouze ve výjimečných případech, což však u stěžovatele dáno není. Podstatnou část svého života prožil v zemi původu a okolnost přítomnosti otce a bratra na území ČR nepřiměřenost nezpůsobuje. Výslech otce by nemohl na těchto zjištěních nic změnit. Obdobně je tomu i s navrhovaným znaleckým posudkem z oboru dětské psychologie, neboť ani ten by nemohl za stávajících skutkových podmínek ovlivnit závěr přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelova rodinného života.

[26] Samotné tvrzení, že podání žádosti o pobytové oprávnění ve Vietnamu bude možná komplikovanější než v jiných zemích, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku ani rozhodnutí správních orgánů. Již v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, NSS konstatoval, že došlo k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji, což následně zopakoval i v jiných rozsudcích (např. v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 - 32). S ohledem na toto stanovisko nepovažuje NSS námitky týkající se možných komplikací při vyřizování legalizace pobytu na českém velvyslanectví ve Vietnamu za důvodné.

[27] Z obdobných důvodů NSS nehodnotí jako důvodnou námitku, podle které komplikace na českém velvyslanectví v Hanoji mohly bránit jeho matce v podání žádosti o sloučení rodiny, a to rovněž s ohledem na skutečnost, že se stěžovatel do ČR vrátil už na podzim roku 2017, ale k podání žádosti do doby rozhodnutí správních orgánů v roce 2019 nedošlo (a stěžovatel ani v kasační stížnosti netvrdí, že by k podání žádosti došlo od té doby). Úmysly jeho matky tak rovněž zůstávají v rovině tvrzení a NSS se ztotožňuje s hodnocením této otázky krajským soudem a správními orgány.

[28] NSS nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ve věci samé rozhodl bezprostředně poté, co stěžovatel dne 22. 6. 2020 doplnil kasační stížnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznává.

[31] Vzhledem k tomu, že soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť rovnou přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu